

Ir kaut kas jādara

LASĪTAJA VĒSTULE

Savā laikā presē lasījām Ijāba vēstis no Anglijas, ka turienes latviešu vidū tik katastrofāli pieaudzis gara un nervu slimnieku skaits. Tagad manā priekšā kāda vēstule no ASV: „Mans kaimiņš vairākas dienas nepārradās no darba mājās. Gāju meklēt morgā un policijā, un tagad saņēmu no policijas ziņu, ka viņš ievietots nervu klīnikā.” Līdzīgi īsi ziņojumi no dažādām trimdaš zemēm mūsu presē ir parādījušies vairākkārt, bet vēl lielāks ir to gadījumu skaits, kas palikuši atklātībā neminēti. Tātad šī parādība skārusi mūsu trimdniekus arī citās zemēs. Statistikas šai jautājumā trūkst, bet ir pamats domāt, ka visbēdīgākais stāvoklis šai ziņā ir tieši Vācijas latviešu vidū. Piemēram, Augustdorfas nometnē, kur pašlaik mīt apm. 350 latviešu, tikai pavirši tās iemītniekus pārbaudot, nākas konstatēt vismaz 10 gadījumus, kur dvēseles līdzsvaru zaudējums izpaužas jau krasās formās. Var pieņemt, ka Vācijas latviešu vidū ir apm. 300 tādu, kuri sirgst ar dvēseles līdzsvara zaudējumu.

Še mēs raugāties pirmkārt uz tiem, kuriem jau sava amata pēc saskaršanās ar cilvēka dvēseles dzīvi iznāk biežāk — tie ir mūsu garīdznieki, ārsti, sevišķi psihiatri, pa daļai pietnību, šīs parādības apkarošanā varētu darīt ļoti daudz.

Herberts Balodis,
Augustdorfā.